

Гротеск ~ А Готика Епічний

від Дж. Е. Грейвена

ТОМ I «Воскресіння»

Розділ I

~Едем був єдиним рівним йому. Оповитий нерухомим туманом, спокійний гірський ліс міг служили досконалим і первозданним раєм — навіть Незнищеним Творінням. Галасливі птахи пурхали густим пологом із зеленої плоті, а ранкове сонце просочувалося крізь верхівки дерев, відкидаючи кольорові уламки скошеного світла крізь серпанок. Знову й знову туман розсіювався, і з'являлася мандрівна тварина, що оглядала коріння та личинок, але знову поглинала істоту та ставала тим, чим вона була, — непорушною прозорою стіною. Один листок ліниво кружляв у променях сонця, зникаючи в тумані. Ще один листок тягнувся за першим — і ще одним. Птахи замовкли — сонячне світло потьмяніло.

І так це почалося.

Туман почав клубочитися від диких тварин, що тікали, а з нього посипалося листя, гілочки та пир'я.

дерева, ніби зграї яскравих птахів, вибухали до неба. Гори гриміли, а дерева хиталися, земля дзвеніла, немов удари гонга. На піку цього зловісного дзвону, паніка жахливих крилатих істот пронеслася над гірським гребенем. Деякі, циклопи, височили як дерева. Інші, схожі на химер, були не вищі за людську дитину. Усі були одягнені в бойовий одяг, їхні перетинчасті крила тріпотіли від хвилювання, кігті стискали мечі та щити. Тисячами сонм Ангелів, Велетнів та Гротесків, якими були Григорії, Нефіліми, Елджо, Горгони, Титани та Циклопи, хлинули вниз по схилу гори разом — каскадна лавина руїн. На передовій ревучого полум'я група Ангелів з повністю чорними очима вела натопв, що спускався, в затінену долину, прокладаючи широку смугу вздовж схилу та притискаючи ліс. Жодна жива істота не залишилася стояти на сліді цього нечестивого легіону. Потім, так само швидко, як і виник, цей хаос зник.

Нова тиша огорнула зачарований краєвид, така ж повна, як і спустошення, що сталося з того часу. Нарешті гонг пролунав, коли земля почала стогнати від проходження другої орди. Через гору йшов ще один легіон Ангелів, одягнений майже так само, як і перша орда, але достатньо несхожий на неї, щоб вважатися зовсім іншим видом. Ці істоти радше нагадували великих чоловіків і жінок, ніж демонів; і хоча їхні очі були такими ж чорними, вони були радше пильними, ніж розлюченими.

Воїнство істот зупинилося на вершині гори, оглядаючи спустошення внизу. Ангел-голова, Михаїл, повернувся і заговорив голосом, подібним до тисячного хору. «Тут сплетена обманна ідея — вони залишилися!» Повернувшись до, здавалося б, покинутого схилу внизу, він заревів: «Сем'язо, тобі не буде спокою! Скасуй своє заклинання!» «Цербере! Арак'їле!» Відповіді не було. «Покажіться! За наказом Трону!» — заревів Ангел.

Ще два легіони Ангелів спустилися з небес, їхня кількість майже зникла. Сонце перед сяянням серед формування Михаїла. Це були воїни Гавриїла та Рафаїла. Михаїл звернувся до них, кажучи: «Сем'яза та його легіони внизу». Цербер також зрадив нас, відколи приєднався до ...

Раптом повалене дерево перетворилося на Ангела Арак'їель, явивши свою справжню подобу, навіть коли вона кинулася до Майкла.

«Майкле!» — попередив Рафаель.

Майкл обернувся та одним рухом замахнувся мечем у повітря. Арак'їль на нього накинулася, замахнувшись мечем і закричавши, навіть коли його клинок пронизав її. Вона впала на землю та вибухнула розлюченим роєм розчинених пилюнок. «Сем'яза!» — крикнув Майкл. — «Твій обман не звільнить тебе від суду». Він

ступив на галявину. «Тут будуть ще одні ворота», — вигукнув Майкл, встромляючи меч у землю. Знову гора затряслася, коли Майкл витягнув блискуче лезо, і кров тепер бризкала з пораненої землі.

Крик пронизав повітря, і те, що здавалося валуном, перетворилося на спотикаючуся постать Сем'язи, що стискав роззявлену рану на грудях. «Цербере!» — крикнув він. «Зламай меч! Заший рану!» Коли Сем'яза впав, його чари розвіялися, і ландшафт перетворився. Там, де раніше безладно лежали повалені дерева та валуни, тепер виявився легіон демонів — тисячі з них — що причаїлися на спустошеному схилі гори. Миттєво один з них спалахнув угору по схилу гори: жахливий Ангел з трьома собачими головами, скрегочучими зубами та хвостом змії, що хлистом бився, — Цербер. Вітер посилювався з буревою силою, а хмари згустилися в швидко темніюче небо.

«Езекель!» — вигукнув Сем'яза. «Хмари! Зламайте меч!» Сем'яза відкотився на коротку відстань, помер і розбився на хмару пилу. Військо Сем'язи кинулося в атаку, слідуючи за Цербером схилом гори до Михайла. Спокійно три легіони на вершині гори відступили назад, стали навколішки та схилили голови. Чорний вихор спустився з хмар, що кружляли, падаючи на землю. Земля здригнулася, і з кривавої рани, яку завдав меч Михайла, піднялася скеля. Вихор огортав неохайний камінь і знебарвлював його до чорного, формуючи та вирізаючи на камені шалений рух. З хаосу вийшов полірований прямокутник, на п'яти його поверхнях викарбувані сотні рядів складних круглих та лінійних символів.

Моноліт, що з'являвся, перетворив наступ Цербера на розгром. Атакуючий легіон як один розвернувся та помчав назад з гори, жах замінив жагу крові в їхніх чорних очах, але було вже надто пізно. Брама була готова. Ангели, що тікали, сповільнилися, ніби повітря стало в'язким, сповільнилися, а потім зупинилися, навіть коли вони боролися за втечу. Вихор засмоктавав їх, невблаганно тягнучи до свого серця, поки кожен з них не був поглинутий монолітом. Коли останній зник, серце моноліту згоріло, залишивши по собі діру в його центрі. Вихор піднявся до небес, а хмари сповільнили своє обертання. У тиші Ангели чули шипіння пари, що піднімалося з новостворених воріт.

Гладкий чорний моноліт мав десять футів заввишки, п'ять футів завширшки та два фути завглибшки, кожен його видимий дюйм був вкритий віршами мовою Ангелів та Самого Бога. Склоподібна чорна поверхня моноліту була ідеально гладкою, як найкраще дзеркало, а центральний отвір мав бездоганну форму, один фут завширшки та розтинав камінь по ширині. Кам'яна печатка була досконалістю.

Ангели, що стояли на колінах, підвелися. Майкл повернувся до Гавриїла. «Решта Вартових захована в пагорбах Ура». Гавриїл погладив мечем і рушив вгору по схилу гори. «Габріеле», — гукнув йому вслід Майкл.

Гавриїл, не сповільнюючи кроку, озирнувся через плече, коли Майкл додав: «Їх мають убити власними мечами — за наказом Трону». Гавриїл ствердно помахав рукою, стрибнув на великий камінь і заревів над головами свого легіону: «До долини Ур! До останнього Григорія!» Гавриїл палко кинувся до західного обр'ю, а його легіон щільно тримався за ним.

«А куди втік Азазель, Михаїле?» — запитав Рафаїл голосом багатьох. «Він полетів у пустельні гори Харадану», — відповів Майкл. «Він поклявся союз з Люцифаелем. Азазель підтримує її претензії на Трон в обмін на захист у її більшій кількості. — Майкл оглянув шиплячий моноліт. Вони вдвох обійшли кам'яну печатку, поки Майкл продовжував: — І численні легіони Батарель незабаром поповнять її ряди. — Майкл раптово зупинився і глянув на Рафаеля — стурбована брова промайнула на його... обличчя. «Якщо вони об'єднаються, то Люцифаель отримає необхідну їй кількість. Нефіліми також зміцнять її ряди; і вона прагне Трону — понад усе».

Рафаель обернувся і заревів над своїми величезними небесними рядами мечів та крил: «Ми рухаємося проти легіонів Батареля та решти орд нефілімів!» Половина Ангелів увірвалася у східні небеса, змикаючи повітряні ряди позаду Рафаеля.

Тоді Михаїл наказав решті: «Шикуйтеся для ударів проти нових легіонів Люцифаеля! Вона чекає на нас; але Трон освітлює наш шлях! Як і раніше, ми спочатку вбиваємо велетнів та земних демонів. Ми рухаємося як єдине ціле — не зволікайте!» Хмара білих крил та блискучої броні вибухнула в небі позаду Михаїла, покинувши стоячу печатку.

І так печатка простояла майже шістсот століть, давно прихована стихією та часом, коли на неї осідав пил, а потім шари бруду та каміння. Закореніла всередині азійського континенту, вона лежала в сплячому стані, поки десятиліття змінювали одне одного, немов парування китайських одноденок.

З падінням Вартових та Григоріїв, тих Ангелів, які піклувалися про земні справи, залишилася лише Людина, щоб наглядати за доброю землею. І вона робила це протягом багатьох поколінь. Тоді, доглядаючи за своїми садами, Людина випадково знайшла закопані ворота. Знаючи це щоб переконатися, що артефакт має божественне походження, Він очистив його від століть і вшанував, збудувавши на ньому храм. Протягом наступних півтисячоліття Він тримав артефакт у таємниці, поклонявся йому та прив'язав Своє життя до цього — доки не настав день, коли Він став достатньо вченим, щоб відкрити печатку, але залишився достатньо нерозумним, щоб спробувати це зробити.

~*~

Центральний Китай ~ червень 1331 року

Сотні голубів вишикувалися вздовж масивного даху вишуканого китайського храму, кудкудакаючи та ключучи один одного, намагаючись зайняти більше місця на рідкому виступі. Знову і знову самотній птах злетів з густо зарослого хребта, широко плиснув і повернувся до натовпу, що зникав у масі. Під виступом десятиліття голубиних екскрементів вкривали кам'яні поверхні сірими та білими смугами. З полиці для голубів стирчали кам'яні статуї, що сиділи на рівномірно розташованих платформах. Кожна з них зображувала гротескного кам'яного звіра, заввишки чотири фути, з перетинчастими крилами, схожими на кажаноподібні.

Деякі з цих кам'яних істот були схожі на драконів, інші — частково на людей, частково на звірів, а ще інші були людиноподібними, але примітивними на вигляд. Деякі сиділи навпочіпки з розправленими крилами, деякі — зі складеними крилами, а потім існували різні комбінації того й іншого. Деталі статуй та їхня випадкова постава були настільки реалістичними, що вони могли б бути живими істотами, застиглими в камені. Вони стирчали в усіх напрямках, вистилаючи всю верхню частину храму.

Сам храм був надзвичайно стародавнім, складався з кам'яних плит неправильної форми, витесаних тисячу років тому. Зовнішні стіни споруди були вкриті еродованими гравюрами із зображенням літаючих демонів, найпоширенішою з яких була ікона дракона з розпростертими крилами, повністю оточена трьома колами, що мали спільний центр. Три арокні входи вишикувалися вздовж фасаду храму, центральна арка була вищою за ті, що знаходилися по обидва боки від неї. Три восьмифутові кам'яні різьблення крилатих левоподібних звірів охороняли лівий край кожної з арок, а над кожною з трьох арок був вигравіруваний чіткий китайський напис. Загалом, якщо читати справа наліво, повний уривок можна було б перекласти як «Храм Літаючого Дракона».

Доглянуті сади оточували храм, а горбаті тикові мости вигиналися вперед і назад, через ковзкий струмок. За бонсай та валунами внутрішнього саду фруктові сади та горіхові дерева, а також невеликі гаї листяних порід поступалися місцем дикішим гірським лісам. На краю цих упорядкованих садів та неприборканих лісів, на стародавньому, місцевому дереві гінкго, сидів китайський дрізд, наповнюючи повітря спокійними тонами, поки ранкове сонце розкидало плями на стежках та калюжах.

Ряд ченців у чорних шатах виповз з лісу, урочисто спускаючись по каменю.

доріжка, що вела до будівлі. Вони пливли, немов туман, стежкою, опустивши голови та склавши руки перед собою. Вони мовчки, як смерть, увійшли до храму. Усередині на кожній горизонтальній поверхні горіли незліченні свічки, а солодкий дим ладану спіраллю здіймався з перфорованих контейнерів. Свічки та ладан поєднувалися, надаючи атмосфері всередині стін храму густого духовного відтінку. Шовкові ченці пройшли через три послідовні кімнати, кожна з яких була більшою за попередню. Остання з них був величезним, а його увігнута стеля сягала високо над жерцями. Гравюри літаючих звірів оточували купол стелі. Незліченні пересічні лінії та написи позначали його вигнуту поверхню, що дуже нагадували детальну астрологічну карту небес.

У полірованій підлозі посеред кімнати було вирізано ідеально симетричний круглий отвір. Яма була великою, майже тринадцять футів завглибшки. Як і підлога храму, циліндрична стінка отвору була гладкою та полірованою, а в центрі отвору, на тринадцять футів нижче підлоги храму, стояла кам'яна печатка. Навіть попри шістдесят тисяч років, Камінь-Ворота стояв бездоганно та незаймано, як у день, коли він поглинув Вартових і значну частину небес.

Четверо виснажених жерців сиділи біля краю ями, підібгавши ноги та стягнувши ризи з плечей, оголюючи вузькі груди та худі руки, їхній старий стан свідчив про тривалі періоди голодування. Піт блищав на їхніх напружених шиях та кістлявих ребрах, а очі горіли на дні запалих орбіт, коли вони сиділи, немов статуї. заглиблені в медитацію. Процесія ченців обійшла чотирьох жерців, потім розсілася плече до плеча, утворюючи суцільну стіну навколо них та ями. Коли прибуло більше ченців, вони утворили друге коло, а потім третє, доки три концентричні кола святих мужів, що медитували, не заповнили кімнату. У глибокій тиші час від часу блимання палаючих свічок м'яко відлунувало крізь купол, немов звуки далекого грому.

Невдовзі до приміщення увійшли ще троє жерців. Двоє несли великі свічки, а третій йшов між ними, одягнений у шати, червоні, як свіжа кров. У руках він тримав стародавній пергамент, сувій. Троє жерців зупинилися за колом ченців, і священик у червоному розгорнув сувій, відкривши колонки китайського письма. Пергамент містив переклади віршів, що були викарбувані на поверхні Воротного каменя.

За межами храму, навколо його території, єдиним звуком було дзюрчання спокійного струмка. Дрізд раптово злетів, ганяючись за бджолою крізь садові квіти. Щойно дзьоб співочого птаха збив бджолу з повітря, пролунав вибух, і миттєво...

Купол храму розлетівся, відкинувши кам'яні уламки на сотні футів у повітря. Струс був настільки сильним, що найближчі дерева оголилися від листя, а уламки граніту та людських кісток пронизали їхні обпалені стовбури. Величезні брили каміння градом посипалися в сад, ламаючи гілки та утворюючи кратери. акуратно згребана земля. Клуби пилу та попелу мчали над землею та котилися по всьому схилу гори, немов бурхлива пірокластична хвиля.

Те, що залишилося від храму, палало шаленим жаром, розтріскуючи каміння, що стояло. І температура все ще зростала, аж поки стіни гладкої ями в епіцентрі храму не розрідилися, немов просочується сік. Обпалені дерева навколо храму спалахнули полум'ям. Неушкоджений Камінь-Ворота виділявся з центру кратера. Отвір у серці каменю став густо непрозорим від жовчного чорного туману, який почав клубочитися і дим, що виливався з Ворітного каменю, немов в'язка їдка хмара, густа, як сірчисті газу.

Хмара піднялася з кратера та обійняла землю, поки дрейфувала під легшим попелом. Вона не розсіювалася, а залишалася збіраною в єдину киплячу масу, що нищила. садову зелень за собою. Потім, на неушкодженій галявині, вона зупинилася і на короткий час закружляла на місці, перш ніж згорнутися в себе та злитися в центрі. Дуги світла, що нагадували грозу в глибоких купчастих хмарах, промайнули крізь неї, коли глибоко всередині маси сформувалася форма. Спочатку тінь, вона еволюціонувала, набираючи щільності та структури, а потім тілесних відтінків. Хмара розрідилася, оголивши оголену жінку з розпростертими перетинчастими крилами. Її волосся до талії було чорним, як ебеновий онікс, і тонким, як шовкова нитка. Її очі та нігті були такими ж чорними та мерехтливими, як обличчя з Ворістоуна, яке сильно контрастувало з її майже напівпрозорою шкірою, блідою, як Смерть. Її Ангельський Краса не мала собі рівних навіть для самої Єви. Вона була нечестивою Люцифаель, Драконом, привабливою Ліліт, яскравою Морнінгстар, стародавньою Гейлель та Матір'ю Суккубою Пекла — тисячею тисяч імен, що передавалися з того часу протягом століть. Матеріалізований дух Люцифаель виплюнув голосом багатьох жінок: «Один! Залишилося двоє», — зітхнула вона, пильно оглядаючи руйнування.

Навколо неї розсіюваний туман відкривав пейзаж кошмару. Територія храму була димлячою, вкритою трупами руїною. Поле чорноти оточувало сяючі залишки храму, а зовнішні сади лежали пласкими та обпаленими, вмираючими від спраги. Пара піднімалася з потоку, тепер чорного від сажі та обвуглювачу. Деревя бонсай тріщали, палаючи, і час від часу одне за одним падали на попел та шлак там, де вони колись... стояв.

Люцифаель вийшла вперед і згрібла з землі мертвого голуба. Вона пестила птаха, турботлива душа. «Ще ні, люба моя», – прошепотіла вона. «Ходімо». Пташка раптом ожила, її голова хиталася, ніби їй зламали шию. Вона погладила її. «Справді. Повернися, маленький — Один. — Його очі розплющилися й зустрілися з її. Воно затріпотіло, і вона схопилася за його шию. Вона піднесла птаха до обличчя, глибоко вдихнула і видихнула густу сірчану хмару над птахом, що боровся. Його пір'я засяяло жовтим.

У прогірклому шлейфі насіння знищення чекало практично на кожну живу істоту на землі, бо воно містило смертельний мікроб, достатньо мерзенний, щоб зіпсувати обличчя Азії, а зрештою й більшу частину Європи. Цим мікробом була Єрсенія Пестис — саме знаряддя Чорної Смерті. Люцифаель посміхнулася, наказуючи птахові: «Послухай мене, крихітко. Передай людям моє слово — що я скоро прийду, щоб повернути те, що моє». Вона підкинула голуба в повітря. Той закружляв і полетів на південь, саме тоді Люцифаель вибухнув хмарою попелу, яка потім перетворилася на подобу крука. Димчасте обличчя пронеслося по землі та пірнуло крізь отвір у Ворітному Камені.

Незграбно та нерівномірно голуб спіраллю літав у повітрі вздовж схилу гори на рівнину. Його тіль торкалася солом'яних дахів крихітного поселення, пролітала через поле та крізь хащі лісу. Зрештою, птах знайшов дорогу до... у самому серці переповненого села. Він застряг і впав на землю, вдарившись об планчасту стіну будівлі, після чого зупинився на землі за рибним кіоском на гамірному сільському ринку. Коли настав вечір і ринок спорожнів, ніхто... помітив мертвого птаха, і в темряві, що густішала, не залишилося нікого, хто б бачив бліде світло, що почало виходити з туші.

Голуб заціпенів і змерз, але його пір'я все ще сяяло нездоровим жовтим сяйвом. На світанку пара чорних щурів натрапила на труп. Один щур понюхав... на його роззявлене око, поки інший нюхав його задню частину, і обидва, виявивши тушу свіжою, кинулися до неї. Однак, перш ніж вони закінчили цей жадливий бенкет, чоловік підійшов до рибного кіоску, відігнав зеленоспинних мух і кинув важку рибу з молочними очима на шорсткі дошки кіоску. Щури кинулися геть, сповнені хворобою, що була в плоті птаха.

Щури були вправними падальщиками, але ще ефективнішими були паразити, які непомітно бенкетували гризунами. Бацила, яка потрапила на ринок разом з храмовим голубом, розмножувалася в тілах щурів, перетворюючи їх на живе рагу та відьомське вариво смерті для бліх, які їх заразили. Хоча бактерії не сильно на них впливали, блохи наїдалися зараженої щурячої крові, яку вони швидко...

відригувався в тіла наступних господарів, коли ті готувалися до наступної трапези. Протягом двох тижнів після того, як голуб, немов манна, впав у ринкову нору щурів, блохи поширили мікроб на кожного щура в селі.

Щури почали гинути, змушуючи бліх шукати здоровішу їжу. Хвороба також шукала нові місця розмноження, знищуючи популяцію гризунів, і, поширюючись у шлунках мільярдів бліх, знайшла нового господаря — хвороба перейшла до своєї наступної жертви: людей.

Цього солодкого сонячного ранку молода китаянка оглядала зв'язані пучки чорного імбиру, навалені на лотку з продуктами за кілька футів від місця падіння проклятого голуба. Вказавши на маленький згорток, дівчина запитала стареньку, яка працювала на кіоску, скільки вона хоче за нього. Жінка похитала сімома пальцями перед своєю беззубою посмішкою. Дівчина посміхнулася, погоджуючись: це справедлива ціна. Жінка підняла монети дівчини та простягнула їй зв'язане коріння, але в цей момент її юна покупиця скрикнула та відскочила від кіоску. «Щур!» — вигукнула вона, її приємні риси обличчя скривилися від огиди. «Він перебіг моя нога».

Жінка засміялася, лениво махнувши рукою в повітрі. «Лише нешкідливі шкідники», – сказала вона, посміхаючись. «Вони стали зухвалими через таку купу їжі, що валяється навколо, майже як домашні тварини».

Дівчина простягнула руку, щоб отримати свою покупку, бажаючи тепер бути подалі від старої карги. І її «домашні улюбленці». Відчувши печіння в щиколотці, вона знову відсахнулася від продавця та підняла поділ своєї довгої спідниці, показуючи босу ногу. Вона нахилилася, щоб уважніше роздивитися, насупившись. При цьому широкий солом'яний капелюх, який вона носила, впав на землю, де його затоптав торговець, що проходив повз. Стара жінка вибухнула сміхом, яка, здавалося, знайшла розвагу в найзвичайніших нещастях. Гострий погляд дівчини лише посилив веселість жінки .

«Якби всі були такі нещасні, як ти, ми б усі померли до світанку», – захихотіла вона. Дівчина, не побачивши комічного в цій похмурій філософії, підняла капелюха та знову натягнула його на голову. Сміх старої жінки глузливо послідував за нею, коли вона пішла геть і зникла в натовпі з жмутком імбиру, брудним капелюхом та укусом блохи.

Укус , хоч і невеликий , виявився достатньо великим, щоб проковтнути майже половину відомого світу.

За лічені дні спалах хвороби, що виникла, прокотилася китайським селом, немов цунамі. Діти, які були найближче до землі, тварин і комах, що повзали по ній, першими захворіли та померли. Рівень захворюваності на цю інфекцію був надзвичайно високим.

холоднокрівно, злетівши майже до сімдесяти п'яти відсотків. М'яка зима створила ідеальні умови для поширення хвороби, а майбутня тепліша погода була б ще більш руйнівною для людей, щедрішою для бактерій. Хоча Пекло не дарує радості, у той момент трагічного зараження людини Люцифаель заграє. Людина дозріла. Теплі умови були ідеальними, щоб запропонувати Смерті щедрий врожай, Смерть, яка завжди стояла наготові, орудує відточеною та блискучою косою, немов досвідчений найманець, готовий жадібно пожати врожай.

Ті, хто заразився чумою, раптово помирали, оскільки мікроб ретельно руйнував їхню імунну систему. Він атакував лімфатичні вузли до розриву, роблячи їх непридатними для використання. Тіло жертви мало часу на захист, перш ніж повністю впасти . Геморагічна кров збиралася під шкірою жертв чорними плямами, а їхні заражені рідини організму — кров, піт і відходи — видавали жахливий сморід.

Бубонна чума була одним із найхитріших задумів Пекла . Подих Люцифаель був підступним, а її бажанням було повне знищення її супротивників. Таким чином, чума була хімічним перевертнем: чого вона не досягла в одній формі, вона досягла в інших. Хвороба змінилася, і друга хвиля інфекції протанцювала свій темний шлях полем людського життя, а потім третя хвиля. Легенева чума вражала легені своїх жертв і розмножувалася там так швидко, що грудна порожнина нещасної жертви набрякала та наповнювалася кров'ю протягом кількох днів після зараження. Хоча деякі вижили після бубонної чуми, легенева чума не брала полонених. Гірше того, інфекція легко передавалася через кашель або чхання — смерть наповнювала саме повітря.

Третя форма інфекції виявилася найсмертоноснішою з усіх. Септична чума вражала кров, наповнюючи кожну частинку тканини тіла шалено розмножуваною паличкою. Жертви помирали протягом кількох годин, їхні внутрішні органи буквально розріджувалися в калюжах високоінфекційної крові. Як і легенева форма чуми, септична інфекція була майже у сто відсотках смертельною.

Мор швидко поширювався від свого джерела та охоплював сільську місцевість. Три чверті всіх навколишніх сіл і міст, що зараз постраждали від епідемії, були знищені протягом кількох днів. У наступні тижні сотні тисяч заражених мертвих лежали розкидані по відкритих полях, бо мало хто наважувався ховати їх через страх зараження. Популяція мух різко зросла, а гниючі трупи стали чудовими інкубаторами для їхніх личинок. У більш розвинених районах країни сморід почорнілих, роздутих трупів був настільки концентрованим, що запах мертвого села можна було відчувати майже за десять миль за вітром. Розпочалася масова міграція, коли десятки тисяч людей шукали притулку у віддалених, незаселених районах.

Навіть у своїй панічній втечі мандрівники уникали усталених доріг, які були всіяні гниючими останками людей, іноді цілих сіл. Сільські дороги часто були перекриті возами, повними мух, досі запряженими до мертвих коней. Смерть і розпад були всюди. Чума панувала, а люди були її рабами. Велика Моровиця забрала понад тридцять п'ять мільйонів китайських життів за шістнадцять важких років, і вона все ще не була вгамована. Чума тихо просунулася до Месопотамії та Малої Азії, спустошуючи їх, як і Китай, поширюючись по цілих континентах, немов якась мстива, мародерська орда.

Хвороба пронизала кожну жилку азійської цивілізації, слідуючи торговельними шляхами, що поширювалися через серце Монголії. Шовковий шлях, стародавній караванний шлях, який перевозив товари зі Сходу до Середземного моря, тепер ніс призначену Смертю служницю до Європи. Дійсно, Смерть дихала над землею, як смердючий вітерець, забруднивши повітря прогірклим запахом гниття. Її нечестивий сморід був настільки сильним, що міг знеболити навіть небеса. Так сталося, як це незмінно трапляється з жахливими подіями в історії, що послання Люцифаелі пролунало по всій землі — вона незабаром поверне собі свої.

[Кінець розділу 1]

Цей літературний твір був створений

виключно присвячений

Едгар Аллан По (1809—1849)

— Нехай його спадщина живе в кожному з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~